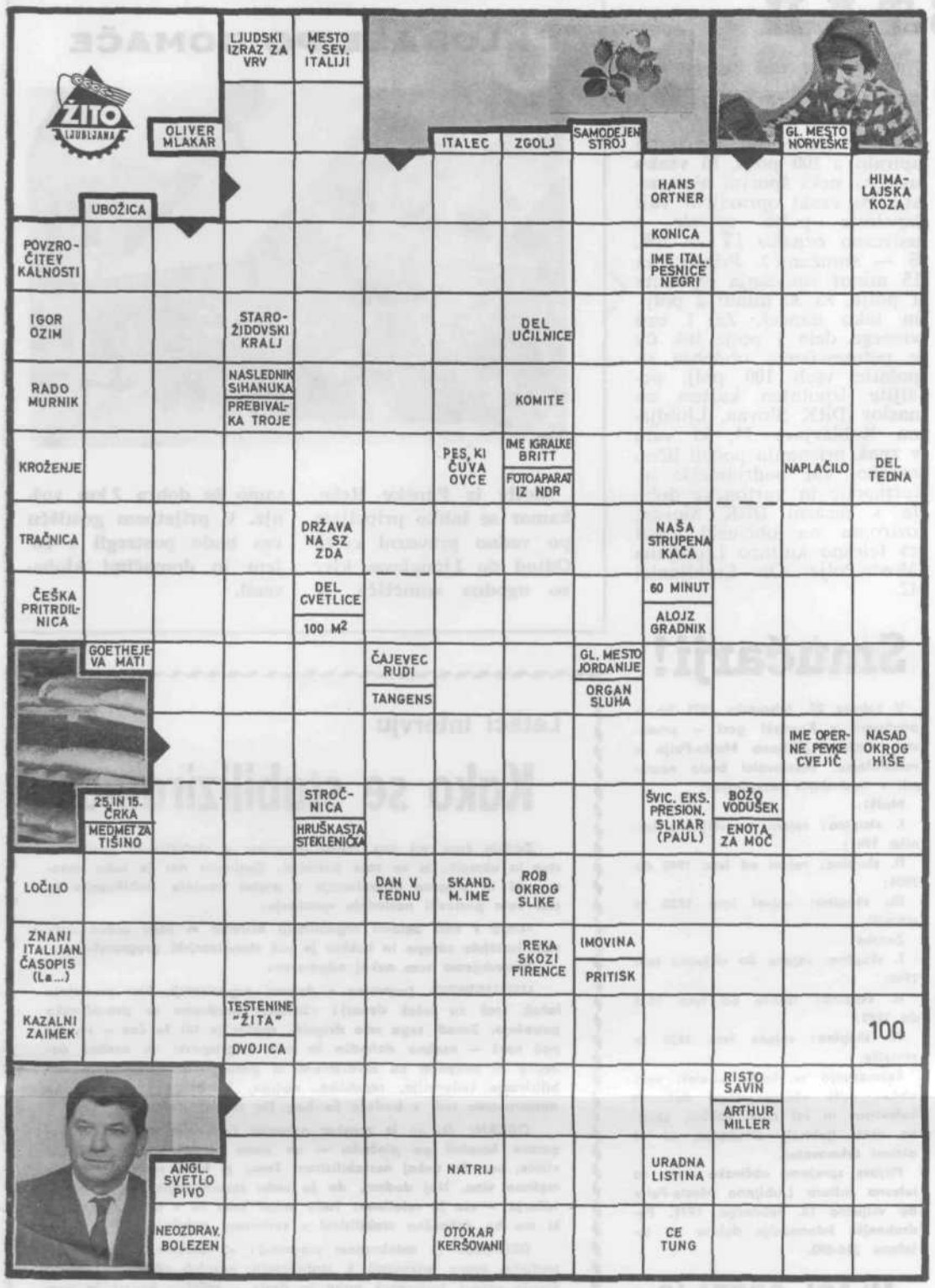

Nagradna križanka

NAVODILA ZA REŠEVANJE SLIKOVNE KRIŽANKE

Vsi opisi so vključeni v lik križanke bodisi s slikami bodisi s teksti. Več puščic iz iste slike pomeni, da je treba vpisati v polja več sorodnih rešitev. Kadar sta v polju dva opisa, velja zgornji za besedo na desni, spodnji pa za spodnjo besedo. Če je v polju le en opis, velja za edino možno smer. Pri navedenem imenu in priimku je treba vpisati njuni začetnici, pri kemičnem elementu njegov kemični znak, pri kraju njegovo avtomobilsko oznako, ipd. Črtkana črta pomeni več besed.

Med reševalce, ki bodo poslali pravilne rešitve, bomo razdelili šest praktičnih nagrad iz kolekcije proizvodov živilskega kombinata »Žito«.

Rešitve pošljite na izrezanih ali točno prerisanih likih na naslov: Uredništvo Naša skupnost, Ob Ljubljanici 42. Na pisemskih ovitkih napišite NAGRADNA KRIŽANKA. Vsaka rešitev naj bo v posebni ovojnici. Rešitvam ne prilagajte drugih dopisov ali obvestil. Pri žrebanju bomo upoštevali vse pravilne rešitve, ki bodo v uredništvu do ponedeljka 15. II. 1971.

Imena izžrebanih nagrajencev bomo objavili v naslednji številki Nsk.

REŠITEV NAGRADNE NOVOLETNE KRIŽANKE

Vodoravno: Saturnus, Adelaide, laž, kviz, Omar, ena, maj, Ivo, Sem, okoličan, SR, EK, torta, Endo, krop, boks, oaza, svetilka, tiara, ura, Metod, UN, Šar, opij, Ag, VČ, pita, kariera, Eka, strankar, dan, Si, bo, ja.

V uredništvo Naše skupnosti je do roka prispelo 85 rešitev novoletne nagradne križanke. Komisija jih je pregledala in izžrebala šest nagrajencev.

1. nagrado, kuhalnik »Mojca« prejme Alojzija Žagar, Bratov Rozmanov 4 a, Ljubljana-Moste.

Dve drugi nagradi, varnostna trikotnika, si delita: Metka Pipuš, Ulica 15. aprila 3, in Darinka Šket, brivnica in česalnica — — — — — 11 Ljubljana.

Tri tretje nagrade, pladnje »Coctail«, si delijo: Jože Cuzak, Sadinja vas 28, p. Dobrunje, Julija Celarc — Društvena 2, in Iztok Dolenc, Prvomajska 13, Ljubljana.

Ob tej priložnosti se uredništvo zahvaljuje delovnemu kolektivu Saturnus, ki je prispeval praktična darila — svoje izdelke.

Nagrajenci lahko dvignejo nagrade v uredništvu, Ob Ljubljanici 42/II vsak dan razen sobote od 8.—10. ure. **Uredništvo**

Pri skodelici čaja na vrhu Janč

Zima je po svoje povsod lepa. Še tisti, ki jim naloži delo in težave, se je razveselijo. Spremeni vsakdanje okolje in v ljudi vnese romantiko, duševni mir in nekoliko otroškega veselja. V mestu je tega manj. Čisti beli sneg pomešamo s soljo in ga zgazimo, saje iz dimnikov in druga umazanija pa ga prekrijejo s črno plastjo. Sneg postane ena sama nadlega. V hribih je drugače. Za silo izplužijo sneg do doline, samotne kmetije pa se povežejo med seboj z ozkimi gazmi. Tako ostane vse do pomladnih odjug. Nihče se zavoljo tega ne razburja, vsi so mirni. Držijo se doma, popravljajo orodje, pletejo, koljejo prašiče, glavno besedo pa ima krušna peč. Le otroci se smrkavi preganjajo s starimi sanmi.

Tako je bilo tudi na vzhodnem delu naše občine, koder sem kolovratil v megleni januarski soboti. Namesto na gorenjska smučišča sem jo s svojimi »dilcami« na nogah raje mahnil čez Pečarja v Besnico in od tu na vrh Janč. Ne po zorani cesti, kjer so brneli fički; po ozki gazi, ki se je vila od kmetije

do kmetije prav do vrha. Še nekdo je ta dan ubiral to pot, le z večjimi ovinki in pogostejšimi postanki pri kmetijah. Ta je bil edini, ki sem ga ta dan videl hoditi. Na vrhu Janč sva prišla skupaj, vsedla sva se in ob čaju, kot je to v planinskih domovih navada, postala znanca.

Moj novi znanec je bil poštar Gustel PLEŠKO iz Tujega Grma 4 pod Jančami. Prijazen mož trdega in zdravega videza z veliko usnjeno torbo in nahrbtnikom. Ker je bila ura že pozno popoldan, me je zanimalo, kako poteka njegovo vsakodnevno delo. Takole mi je pripovedoval:

»Moj vsakdan se začne že ob 5. uri zjutraj, službo nastopim ob 6. uri na pošti Prežganje, od koder grem počakat avtobus iz Gabrovke proti Ljubljani, ki pride ob 6,35. uri. Tu dobim pošiljko, ki jo nesem na pošto, kjer jo z upravnico razdeliva. Ker raznašam tudi časopise, mi je torba premajhna, pa imam še nahrbtnik.

Kaj ljudje tukaj toliko pišejo in toliko berejo?

»Pisem in razglednic je kar veliko, berejo pa tudi mnogo. Skoraj vsaka hiša je naročena na list Kmečki glas, čez 100 izvodov Naše skupnosti raznesem vsak mesec, več je tudi Dnevnika, nekaj TV 15, Delo pa v glavnem samo za učitelja, župnika in za gostilne.«

Je treba veliko obhoditi?

»Posebno pozimi je moj delovni dan iz noči v noč, 10 — 12 ur vsak dan, seveda ob vsakem vremenu.«

Plačilo?

»Tako, 94 starih tisočakov, za novo leto smo pa dobili še nekaj zraven.«

Ste zadovoljni?

»Ni lahko, pa sem vseeno zadovoljen. Tu v teh krajih sem doma, poznam jih, ljudje so sila prijazni in ko škriplje pod čevlji, radi postrežejo s šilcem. Včasih se ga moram kar odreči, služba je le služba. Imam jih 44 in nekoliko so me začele skrbeti zime, ki tu trajajo po pet mesecev.«

Domačine prav gotovo dobro poznate in tudi njihovo gospodarjenje?

»Na splošno je prav v zadnjih letih čutiti velik napredek, predvsem, kjer so mladi gospodarji; kjer so ostali le starejši ljudje, pa kmetije počasi propadajo. Videti je, da so se dobro odločili, ko so začeli intenzivneje z živinorejo. Malo se še pomagajo z lesom, pa gre. Traktor, avto in drugi pripomočki tu niso več redkost.«

Imate kot poštar kake posebne želje?

»Predvsem to, da bi pošto kot v Gabrovki in drugod, dostavljal poštni avto prav do poslopja pošte, da mi ne bi bilo treba vsako jutro dol do ceste čakat avtobus. To čakanje pod milim nebom je včasih prav zoprno. Enkrat sem si že postavil zasilno streho, pa so mi jo otroci kmalu »preuredili« po svoje, tj. razstavili na posamezne dele.«

Najin pogovor se je končal. Segla sva si v roke in odšla v noč. Jaz s smučmi kar čez vrt in bližnjico, on pa po pluženi in posuti cesti. Čez pol ure sem že sedel ob topli kmečki peči pri Laufu v Besnici s kuhanim vinom pred seboj. Moj znanec s torbo in nahrbtnikom pa je ta čas še vedno nekje gori v hribih po samotni gazi meril korake proti domu.

Slavko Gerlica